Mnohokrát jsem měl možnost sledovat různé křesťany, jak se pokoušeli sdílet Ježíše s nevěřícími lidmi. Je skvělé, že se pokoušejí! V tom je moc povzbuzuji. Pozorování mě inspirovalo k rozvaze, že ve své komunikaci s nevěřícími potřebujeme něco, čemu říkám

DYNAMICKÁ ROVNOVÁHA.

Dynamická rovnováha znamená, že ten poměr jednotlivých složek se může průběžně vyvíjet, ale žádná by neměla chybět.

a) Mluvení / naslouchání

Na tréninku se učíme tak zvané „neredukovatelné minimum“ základních nástrojů. (Připomeň si ho ve stejnojmenné lekci na tomto webu.) Neredukovatelné minimum znamená co nejmenší sadu co nejjednodušších osvědčených nástrojů, které se naučíme zpaměti.

Když si ty nástroje mezi sebou procvičujeme, můj partner má odpovídat pokud možno jedním slovem. Cílem procvičování totiž je moje paměťové ovládnutí daného nástroje. Pokud jde o reálné rozhovory tam venku stále znovu opakujeme, že svému nevěřícímu Jirkovi opravdu srdcem naslouchám. A ještě se doptávám na to, co mi řekl. To je první sféra naší dynamické rovnováhy: mluvení a naslouchání.
Někdo naslouchá a naslouchá, k Ježíši se vůbec nedostane a pak je zklamaný, že „z toho nic nebylo“. Někdo naopak sice používá správné nástroje, ale Jirkovi vůbec nedá prostor, aby projevil, co se v něm odehrává a jak o tom přemýšlí. Dynamická rovnováha mezi mluvením a naslouchánim znamená, že citlivě sděluji důležité věci (Dobrou zprávu a tak) a současně Jirkovi opravdově naslouchám.

b) Nacvičené / improvizované

Druhou sféru dynamické rovnováhy bych nazval nacvičené a improvizované. Na jedné straně mám v hlavě naše stručné nástroje. Ale někdy je třeba věci trochu rozvést nebo se Jirky zeptat, co to v něm vyvolává. Občas v rozhovoru některé

připravené věci i vynechám.

Pro člověka z náboženského zázemí možná částečně použiji jeho náboženský slovník. Jen se potřebuji průběžně ujišťovat, že si správně rozumíme…
Někdo to má nacvičené a jede si podle svého scénáře, aniž by svého Jirku vnímal. Sice mu „všechno řekl“, nicméně po Jirkovi to sklouzne a on v podstatě neví, o čem to bylo. Někdo jiný naopak rozevlátě improvizuje (okecává!), a klíčové prvky jeho sdělení zůstanou neurčitě rozmáznuté. Základní nástroje zvládnuté zpaměti jsou moc důležité! V dané chvíli pro daného Jirku ale možná něco naformuluji trochu jinak. To je druhý rozměr dynamické rovnováhy: nacvičená dovednost a citlivá improvizace.

c) Cílené / kontextuální

Třetí oblast dynamické rovnováhy bych nazval CÍLENÉ a KONTEXTUÁLNÍ. (Nebo si to nazvi nějak po svém.) Na jedné straně ve svých rozhovorech mám jasný cíl. Jirkovi chci sdělit Dobrou zprávu a ideálně ho vést k přijetí Ježíše! Současně s tím se ale přizpůsobuji kontextu. Svoje směřování ladím podle situace, kterou Jirka právě prožívá. Na příklad pokud prožívá něco těžkého, možná dominantou našeho rozhovoru bude můj zájem a velmi konkrétní modlitba za věci, které mi právě říká, aniž bych došel k nějaké výzvě.

Minimální kontextualizace může být i v tom, že se přizpůsobuji jeho stylu komunikace. Mluví-li pomalu, mluvím pomalu – i kdybych mu neřekl všechno, co jsem měl připraveno. Mluví-li rychle, mám promyšleno, co chci říct, a tak můžu reagovat i docela rychle. Přizpůsobuji se jeho stylu, jeho situaci nebo jeho potřebám a současně jdu za jasným cílem: Ježíš, Dobrá zpráva a výzva.
Vídáme věřící, kteří se „nechtějí nechat sešněrovat nějakými nástroji“… Jsou tak „autentičtí“, že se nechají vláčet Jirkovými záludnými otázkami a rozhovor vlastně nikam nejde. Na druhé straně jsou věřící, kteří by byli schopni Tě napomenout, že jsi naše klíčová slova nevyslovil ve správném pořadí: Ježíši Přijď – Odpusť – Veď.

Proto tady s Tebou přemýšlím o DYNAMICKÉ ROVNOVÁZE. Troufnu si říct, že nejefektivnější bývají ti, kdo se s mnoha modlitbami opravdu dobře naučili nástroje a tím si vytvořili prostor pozorně sledovat svého Jirku, v duchu naslouchat přítomnému Pánu Ježíši a tím vším se přesně trefit do kontextu jeho srdce.

Děkuji Ti, Pane Ježíši, že Ty sám jsi příkladem dokonalé DYNAMICKÉ ROVNOVÁHY ve všech oblastech své služby.